

သစ္စာတိုင်ရတုကို
သံပြိုင်သီဆိုခဲ့ပါလျက်..

ဖောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

အခန်း (၁)

မြတ်နိုး
နှစ်သက် ၊
နှင်းအပ်စရာ
ရတနာ။

(၁)

ထာဝစဉ်

ခွဲရာမှာ . . . စိုး

မြတ်နိုး ထာဝစဉ်၊

ခင်မင်တွယ်ငြိ

ဖယ်ခွာကြည့်လည်း . . . ၊

ရင်ထဲမငြိမ်း

သော က, လိမ်းကျံ

လွမ်းမိပြန်ပေါ့၊

မနက်ဖြန်တွေ :

တစ်သက်ပန်ဝေးဖို့၊

တွေ့မိလိုက်တိုင်း မပျော်ဘူး . . .။ ။

မင်းမြတ်စံက၊ ကဗျာစာမျက်နှာကို၊ မပိတ်ဘဲ၊ ဓား၏ လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်၏ ။
ဓားက၊ ကဗျာ စာကြောင်းတွေ ကို အသံထွက်လျက် ဖတ်သည်။

ရတနာ့ကို၊ လက်ဆောင်ပေးမည် နေ့စဉ်မှတ်တမ်း စာအုပ်လေးတွင် ၊

... ရတနာ့အတွက်၊

ထာဝစဉ်

သက်နှင်း

... ဟု၊ ကျွန်တော် လက်မှတ်ရေး ထိုးသည်။ ပြီးမှ ... ဒုတိယစာရွက်၏
မျက်နှာစာတွင် ၊ ထာဝစဉ် ... ဟု ခေါင်းစဉ်တပ်ကာ၊ ကဗျာတစ်ပုဒ် ရေး သည်။ မနက်ဖြန်
ရတနာနှင့် တွေ့လျှင် ပေးမည် ... ဟု၊ ကျွန်တော် စီစဉ်ထားသည်။

မင်းမြတ်စံနှင့် ဓားတို့နှစ် ယောက် ကို၊ ကျွန်တော် ကဗျာလေး ...
ကောင်း၊မကောင်း၊ သိလိုသဖြင့် ပေးဖတ်မိ၏ ။ အမှန်တကယ် ... ပြောတတ်၊ ရေး
တတ်လွန်းစွာ ပြောပြရမည် ဆို လျှင်၊ ကျွန်တော် ရင်ထဲက၊ ခံစားရသမျှ
အတိုင်းအဆအားလုံးကို၊ ထိုကဗျာလေးက၊ မဖော်ညွှန်းနိုင်သေး။

လေးကန်သော စိတ်၏ အပေါ်ယံမျှသ အရိပ်အယောင်။ နင့်နေသော ရင်းတွင်
၏ အကာအရံမျှသ အမျှင်အမှေး။ လွမ်းလှလှ ကျွမ်းလှလှ နှလုံးသည်းခြေ၏ တစ်သံနှစ်
သံမျှသော ... ရင်ခုန်သံ။

တကယ့် ရှိဖွဲ့တည်တင်းနေသော စိတ်နှလုံး၏ အခြေအနေကို၊

ဤကဗျာငယ်လေးတစ် ပုဒ်၏ စာ . . . ဝါကျ ကဗျာ ပါဒများ က၊ အလုံးစုံ ပုံဖော်နိုင်မှု မစွမ်းသာ။

ဝေဒနာ . . . ဟူသည့် ဝေါဟာသည်ပင်လျှင်၊ တကယ့်ခံစားမှု သဘောကို တကယ် သိမြင် နိုင်လောက်အောင် ပုံဖော်ပြနိုင်စွမ်းမရှိ၊ ခံစားမှု သဘောကို တကယ် ခံစားရသူသည်သာ၊ တကယ် သိနိုင်ပေလိမ့်မည် ။

စကား . . . , ဝေါဟာရတို့သည်ကား . . .

မူလ, သဘောတို့၏ ,

အတိမ်အနက်ကို၊ မှန်းဆ နိုင်ရန်မျှသာ၊ အထောက်အကူ ပြုနိုင်သည့် ပြတင်းတံခါး မှခံဦး မျှသာ။

"ဒါ . . . ၊ ရည်းစားစာလား" . . . ဟု၊ ဓား . . . မေးသည်။

"မဟုတ်ပါဘူး။ ရတနာ့ကို ပေးမလိုပါဆို"

ဓားက . . . ၊ မျက်ခုံးကို၊ တမင်တွန့်ကွေးကာ၊ ကဗျာ စာကြောင်း တစ်ကြောင်းချင်းကို၊ လက်ညှိုး ထိုးရင်း၊ ဖတ်ပြီး . . .

"အဲ . . . ။ တွေ . ပြီ။ မေးစရာ တွေ . ပြီ"

ကျွန်တော် ရော မင်းမြတ်စံပါ။ ကဗျာစာမျက်နှာဆီသို့ ခေါင်းချင်းပူးကပ်စွာ ကြည့်လိုက်ကြရ ၏ ။

ကျွန်တော် က . . .

"ဘာမေးမှာ လဲ . . . မေး"

"ရင်ထဲ မငြိမ်း၊ သော က လိမ်းကျံ လွမ်းမိပြန်ပေါ့" . . .

ဟူသော ပါဒ သုံးကြောင်းကို၊ လက်ညှိုး ဖြင့် အသွားအပြန်ထောက်ပြီး၊ ဓားက . .

"ရင်ထဲ . . . မ, ငြိမ်းဆိုတော့၊ ရတနာက, တစ်ဦးတည်းသော သမီး . . .

မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်လေ။ ဘာ ဖြစ်လို့လဲ"

"မ... ငြိမ်း ဆိုတာ။ သူ့အစ်မ ဝမ်းကွဲလား။ ဒါမှမဟုတ် သူ့အဒေါ်လား"

"မား။ မင်း... ကြောင်တောင်တောင် မလုပ်နဲ့နော်။ ငါ..."

တကယ်ခံစားနေရတာ ။ မင်း... မနောက်နဲ့"

မားက, ရယ်လျက် ...

"ဒီမှာ ... ၊ ရင်ထဲ ... မ, ငြိမ်း... လို့၊

မင်း... ရေး ထားတာပဲဟာ"

"ဟေ့ကောင်။ ရင်ထဲမှာ ... ခံစားနေရတယ်, မငြိမ်းချမ်းဘူး... လို့၊ ပြောချင်လို့၊
ရင်ထဲ မငြိမ်း... လို့၊ ရေး ထားတာကွ။ မ... ငြိမ်း မဟုတ်ဘူး"

ကျွန်တော် စကားအဆုံးတွင် ၊ မားနှင့် အတူ၊ မင်းမြတ်စံပါ ရောရယ်လေ၏ ။
မား၏ လက်ထဲမှ စာအုပ်ကို၊ ကျွန်တော် ဆတ်ခနဲ ယူလိုက်ပြီး၊ သူငယ်ထိပ်ကို၊ စာအုပ်ဖြင့်
ရိုက်လိုက်သည်။

"ရတနာ ဖတ်တဲ့အခါ မင်း, ရေး သလို ရင်ထဲမငြိမ်း... လို့၊ မဖတ်ဘဲ။ ငါ... ,
ဖတ်သလို ရင်ထဲ... မ, ငြိမ်း... လို့၊ ဖတ်ရင်၊ မင်းရင်ထဲမှာ... မ, ငြိမ်းရှိနေတယ်... လို့၊
ထင်သွားမှာ စိုး လို့၊ ငါ... ဝေဖန်ပေးတာပါကွ"

"ရတနာက၊ မင်းလို့၊ မတုံးဘူး။ ဒီလောက်လေး ရေး ပြတာတောင်၊ ငါ့ရင်ထဲကို
မြင်လောက် တယ်။

မင်းတို့ကို၊ တမင်... ဗဟုသုတ ရအောင်၊ ငါ... ပေးဖတ်တာ။
ကောင်း,မကောင်း၊ မဝေဖန်ပေးနဲ့တော့။ ရတယ်။

ညကျမှ၊ ငါ့အစ်ကို၊ ကိုသက္ကကို ပေးဖတ်မယ်"

ပြောပြီး၊ ကျောပိုးအိတ်ထဲသို့ ၊ မှတ်တမ်းစာအုပ်လေးကို၊
ထည့်သိမ်းပစ်လိုက်သည်။ "ကဗျာ လေးက၊ ကောင်းပါတယ်" ... ဟု၊ မင်းမြတ်စံ ပြော၏ ။
ဓားက ... "မဆိုးပါဘူး" ... ဟု ပြော သည်။

"ရတယ်။ ငါ ... တော် မှန်း၊ ငါ့ကိုယ် ငါ၊ သိတယ်။

မင်းတို့

မဝေဖန်ပေးနဲ့တော့"

နှစ် ယောက် စလုံး ရယ်ကြ၏ ။

*

"ငါနှစ် ယောက် လည်း၊ ရတနာတို့မိသားစု ပြောင်းလာတဲ့၊ နှစ် ။ အဲ ...
ရှစ်တန်းနှစ် ကတည်းက၊ ရတနာနဲ့ ခင်ကြတာပါပဲ။

တစ်ကျောင်းတည်း၊ တစ်ရပ်ကွက်တည်းပဲ။

မင်းကိုကျမှ၊ ရတနာက၊ ပိုခင်ပြီး မင်းကျမှ၊ ရတနာ့ကို ပိုခင်နေကြတာ၊ ဘာ
ဖြစ်တာလဲ"

ဓားက ... မရယ်မော မနောက်ပြောင်ဘဲ မေး၏ ။ ကျွန်တော် မဖြေတတ်။
မင်းမြတ်စံက ...

"သူတို့နှစ် ယောက် က၊ အိမ်ချင်းနီးလို့နေမှာ ပေါ့ကွ"

ထိုအဖြေလည်း၊ မမှန်ကန် ... ဟုတော့၊ ကျွန်တော် သိသည်။

သို့ သော် ... တကယ့်ဖြေမှန်ကို၊ ကျွန်တော် သေသေချာချာ၊ မတွေ
းတောတတ်။

သံယောဇဉ်၏ အတိမ်အနက် ဖစ်မြစ်ကို၊ မည် သည့် ဉာဏ်ပညာနှင့် မျှ

တူးဆွဖော်ထုတ် သုံးသပ်၍ မရနိုင် ...ဟုတော့၊ ကျွန်တော် သိသည်။

ဘဝ ... သံသရာတို့၏ အစ, အဦးကို ဖော်လှစ်ရ ခက်ခဲသကဲ့သို့၊ သံယောဇဉ်၏
၊ အစ အဦး အကြောင်းအရင်းကို၊ တူးဖော် တင်စားရန်မှာ လည်း၊ လွန်စွာ နက်နဲလွန်းပေမည် ။

မူလ, အစကို၊ တဒင်္ဂဖြင့် ၊ စခဲ့ကြသော်လည်း၊ ထိုတဒင်္ဂ၌ ၊ ထာဝရ ... ထာဝစဉ်
...ဟူ သော ကာလ ရှည် အရှိန်အဟုန်ကြီး ... မည် ၍ မည် မျှ ပါဝင်နေလေမည် ကို၊
သာမန်လူ, မည် သူမျှ မသိစွမ်းသာ။

*

အခန်း (၂)

ကျွန်တော် တို့ အိမ်ဝင်းဘေးရှိ၊ သနပ်ခါးပန်းပင်၏ သနပ်ခါး ပန်းပွင့်များ ကို၊
ကောင်မလေး တစ်ယောက် ၊ သူတို့ အိမ်ဝင်းဘက်မှ၊ လှမ်းခူးနေသည်ကို ကျွန်တော် မြင်၏ ။

ဆရာဝန် မိသားစု ပြောင်းလာကြသည် ... ဟုတော့၊ ကြားသည်။ မည် သူ မည်
ဝါတွေ ... ဟုတော့၊ ကျွန်တော် သေသေချာချာ မသိ။ အဆိုပါ ကောင်မလေးမှာ ၊
ဆရာဝန်သမီး ဖြစ်မည် ဟု၊ ကျွန်တော် ခန့်မှန်းသည်။

"နင် ... ပန်မလို့လား"

ကျွန်တော် လှမ်းအမေးတွင် ၊ ကောင်မလေး လက်တုံ့သွား၏ ။ ပြီးမှ ...
ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြီးမှ ...

"ဘုရားမှာ လည်း လှူချင်တယ်။ ငါ ... ခိုးတာမဟုတ်ဘူးနော်။ ခူးတာ"

"အင်းပါ"

ကျွန်တော် က၊ ဝင်းနံရံ၏ သစ်သားငုတ်တိုပေါ်၊ ခြေတစ်ဖက်နင်းကာ၊ မိရာ
အကိုင်းကို ဆွဲချပြီး၊ သနပ်ခါးပန်းပွင့်များ အဆုတ်လိုက်ရှိရာ၊ အခက်အလက်များ ကို
တစ်ပုံတစ်ပင် ခူးပြီး ကောင်မလေးကို၊ လှမ်းပေးလိုက် ၏ ။

"ကျေးဇူးပဲ"

"ရေဆေးဦးနော်" ... ဟု၊ ကျွန်တော် လှမ်းပြော၏ ။ သူ ... ခေါင်းညိတ်သည်။

"ကျေးဇူးပဲ နော်" ... ဟု၊ သူ ထပ်ပြောသည်။ ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်၏ ။

ပြီးနောက်၊ သူ့အိမ်ဘက်သို့ ပြေးဝင်သွားသည်။

*

"ခေါင်းရင်းအိမ်က၊ အိမ်တက်ဆွမ်းကျွေး ဖိတ်ထားတယ်" . . . ဟု၊ အမေက၊ အဖေ့ကို ပြောသည်။ အမေနှင့် အဖေ တစ်ယောက် ယောက် ၊ သွားကြလိမ့်မည် ဟု၊ ကျွန်တော် သိ၏ ။ "သား လည်း လိုက်ချင်တယ်" . . .ဟု၊ ကျွန်တော် ပူဆာချင်သည်။

သို့သော် . . . တစ်ခါမျှ မတောင်းဆိုဘူးသဖြင့် ဆန္ဒသည် စကားသံအ ဖြစ် ထွက်ပေါ်မလာ။

အင်မတန် ရင်းနှီးသော အလှူအတန်းတွေ ကိုတော့၊ အစ်ကိုကိုသက္ကနှင့် ကျွန်တော် ၊ အတူ သွားနေကျ၊ သိပ် မရင်းနှီးသည့် သားရေး နားရေး ကိစ္စများ သို့မူ၊ အမေနှင့် အဖေတို့သာ၊ သွားလေ့ရှိ ကြသည်။

*

အဋ္ဌမတန်း စ တင်တက်ရောက်လျှင် တက်ရောက်ရချင်း ကျွန်တော် တော် တော် ပျော်သွား သည်။ ဘာ ဖြစ်လို့လဲ . . . ဆိုတော့၊ ခေါင်းရင်းအိမ်က ကောင်မလေးက ကျွန်တော် နှင့် တစ်တန်း တည်း။

ကျွန်တော် ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း၊ သူ့မျက်လုံးလေးပိုင်းသည်။ သူ . . . ပျော် မပျော် ကျွန်တော် မသိ။ သို့သော် . . . သူ . . . ကျွန်တော် ကို တွေ့ မြင်သွားသည်ကိုပင်၊ ကျွန်တော် ပျော်နေသည်။

"အဲ့ဒီ ကောင်မလေးက ဆရာဝန် သမီးဆို"

ဓားက၊ ကျွန်တော် နှင့် မင်းမြတ်စံကို မေး၏ ။

"နာမည် က၊ ရတနာ . . .တဲ့"

မင်းမြတ်စံဖြေ၏ ။ ကျွန်တော် ဘာမျှ ဝင်မပြောဘဲ၊ တမင်နေ၏ ။ ဓားက . . .

"ဟေ့ကောင်၊ သက်နှင်း။ အဲဒါ . . . မင်းတို့ ခေါင်းရင်းအိမ်ကို ပြောင်းလာတဲ့ ကောင်မလေး လေ"

ရတနာ ထိုင်နေရာ နေရာကို၊ ကြည့်နေရင်းမှာ၊ ကျွန်တော် မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။

"မင်း . . . မသိဘူးလား"

"မသိဘူး"

"နယ်က၊ ပြောင်းလာတာ . . . တဲ့"

မင်းမြတ်စံက၊ ထပ်မံ သတင်းပေးပြန်သည်။ ကျွန်တော် မနေနိုင်တော့သဖြင့် . . .

"မင်းတို့က ဘယ်လိုလုပ်၊ သိနေကြတာလဲ။ နာမည် တောင်၊ သိနေတယ်"

"ဟွန်း။ ကျောင်းသူ အသစ်ဆိုလို့၊ သူ . . . တစ်ယောက် တည်းပဲ ရှိတာ။ မသိဘဲ

နေမလား။

ပြီးတော့ . . . ရပ်ကွက်ထဲမှာ လည်း သူတို့ ပြောင်းလာတဲ့နေ့ကတည်းက၊

ဆရာဝန် မိသားစု ဆိုပြီး၊ ဝိုင်းကြည့်နေကြတာ"

"ငါ . . . အဲဒီ လောက် မစပ်စုဘူး" . . . ဟု၊ မနာလိုစွာ ၊ ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။

"ငါတို့လည်း၊ မစပ်စုပါဘူးကွာ၊ သွားရင်း လာရင်း ကြားတာပါ"

မင်းမြတ်စံ ရှင်းပြ၏ ။ ကျွန်တော် အလေးမယူဟန်ဖြင့် ၊ နေလိုက်သည်။

*

ရတနာ ကျောင်းမတက်သည့်နေ့က၊ ကျွန်တော် စိတ်ပူသည်။

ကျောင်းပြန်ချိန်တွင် ၊ သူ့ အိမ်ဘက်သို့ ၊ မျှော်ကြည့်မိသည်။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ။

ရတနာ၏ မိခင် ဒေါ်သင်းသင်းမြ ကျွန်တော် အိမ်သို့ လာပြီး၊ ရတနာ့အတွက် ခွင့်တိုင်စာ၊ လူကြုံပါးသည်။ ရတနာ ဖျားနေကြောင်း သိရ၏ ။

"မင်းနဲ့ ရတနာနဲ့က ခင်နေကြပြီပေါ့"

"ဒါပေါ့"

အတန်းပိုင်ဆရာမ ထံသို့၊ ရတနာ၏ ခွင့်စာပေးပြီးသော အခါ၊ မင်းမြတ်စံ၏ အမေးကို၊ ကြားဝါစွာ ၊ ကျွန်တော် ဖြေလိုက်သည်။

ဓားက . . . ,

"မင်း . . . ရတနာ့ကို၊ လူနာသတင်း သွားမေးခဲ့တာပေါ့။ ဟုတ်လား"

"မမေး ဖြစ်သေးပါဘူး။ မအားသေးလို့"

"မအားရအောင်၊ မင်းက . . . ဘာလုပ်နေလို့လဲ"

"ငါ့အဖေက၊ ကုန်တင်ကုန်ချဌာန၊ အလုပ်သမားမှူး ၊ ငါ . . . စာရင်းတွေ ၊ ဘာတွေ ၊ ကူလုပ် ပေးရတယ်ကွ"

"မင်းအစ်ကိုက၊ ကူမလုပ်ဘူးလား" . . . ဟု၊ မင်းမြတ်စံ၊ ဝင်မေး၏ ။ ကျွန်တော် ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်ဘဲ၊ နေလိုက်၏ ။ ပေတံရှာသလိုလို၊ ဘောလ်ပင် ရှာသလိုလို လုပ်နေလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မှ . . .

"ငါ့အစ်ကိုက၊ စာရင်းလုပ်တာ မသေသပ်ဘူး။ အဲ့ဒါကြောင့် ငါ . . . ကူလုပ်ရတာ "

"တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားက၊ စာရင်းလုပ်တာ မသေသပ်ဘူး။ ရှစ်တန်းကျောင်းသားက၊ စာရင်းလုပ်တာ သေသပ်တယ်။ အဲ့ရော" . . .ဟု၊ ဓားက နှုတ်ခမ်းမဲ့ကာ၊ ပြော၏ ။ ကျွန်တော် မကြားချင်ယောင်၊ ဆောင်နေလိုက်သည်။

ရတနာ ထိုင်နေကျ နေရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်မိ၏ ။ သူ့တစ်ကိုယ်စာ

လစ်ဟာနေသည်။ ကျွန်တော် ငယ်ရွယ်သေးပါသော်လည်း ဟာတာတာ ဝေးဒနာမျိုး ကိုတော့
ခံစားရမှန်း ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် သိ၏

*

အခန်း (၃)

ရတနာ့ အမေက၊ ကျွန်တော် မှတ်စုစာအုပ်တွေ ၊ လာငှားသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ၊ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်၊ သွားပေးသည်။ ထို့အပြင်၊ ရတနာ့ မှတ်စုစာအုပ်တွင် ၊ ကျွန်တော် လက်ရေး များ ဖြင့် ကူးပေး ဖြစ်ခဲ့၏ ။

ထိုအချိန်အထိ၊ ရတနာနှင့် ကျွန်တော် စကားမပြော ဖြစ်သေး။
သူ့အိပ်ခန်းထဲတွင် ၊ သူ့ဘာသာ အနားယူနေပုံရသည်။

"သား၊ မောင်သက်နှင်း။ ကျေးဇူးပဲနော်။

မင်းသူငယ်ချင်းက၊ ချူချာတယ်၊ တစ်ပတ်လောက်ကြာဦးမယ် ထင်တယ်။

အဖျားကတော့ ကျနေပါပြီ။ အားနည်းနေသေးတယ်"

"ကျွန်တော် ရတနာ့စာအုပ်တွေ ကျောင်းကို ယူသွားမယ်။

ကျောင်းမှာ အားတဲ့အချိန်၊ ကျွန်တော် မှတ်စုတွေ ၊ ကူးပေးထားချင်လို့။

အိမ်ရောက်မှ ကူးတော့ ဒေါ်ဒေါ်ပင်ပန်းတာပေါ့။ ကျွန်တော် အားသလောက် ကူးလာတော့ နည်းနည်း သက်သာမယ်ထင်တယ်"

"ဪ . . . ။ အေးအေး။ ကျေးဇူးပါပဲ။ သား ပင်ပန်းပါ့မယ်"

"မပင်ပန်းပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်။ မုန့်စားဆင်းချိန်၊ ကျွန်တော် . . . ဘောလုံးမကန်ဘဲ၊ ကူးပေးမှာ ပါ"

"ကစားချိန်လျော့သွားမှာ ပေါ့" . . .ဟု၊ ဒေါ်သင်းသင်းမြက၊ ပြုံး လျက်

ပြောသည်။

"မလျှော့ပါဘူး၊ ကျောင်းပိတ်ရက် အတိုးချပြီး ကစားမှာ "

ကျွန်တော် စကားကြောင့် ၊ သဘောကျစွာ ရယ်လေ၏ ။

*

"နင် . . . ပိန်သွားတယ်" . . .ဟု၊ ရတနာ့ကို ကျွန်တော် ပြောသည်။ ရတနာ ခေါင်ညိတ်၏ ။

"နင့်လက်ရေး လှတယ်"

ကျွန်တော် ကူးပေးထားသည့် မှတ်စုများ ကို ရည်ညွှန်း၍ ရတနာ ပြောသည်။

"ငါ့အစ်ကို သင်ပေးတာ"

"အန်၊ လက်ရေး လှအောင် သင်လိုရတယ် ဟုတ်လား"

ကျွန်တော် ဂုဏ်ယူဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်၏ ။

"ငါ့ လက်ရေး က၊ ရှင်းတာပဲ ရှိတယ်။ နင့်လက်ရေး လို၊ ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက် လှလှပပ မဟုတ်ဘူး"

"ငါ . . . သင်ပေးရမလား"

"နင်က . . . သင်ပေးတတ်လို့လား"

"ငါ့အစ်ကို၊ ငါ့ကို ခိုင်းသလို၊ နင့်ကို၊ ငါ . . . ခိုင်းမှာ ပေါ့။ ငါ့အစ်ကို ခိုင်းသလို၊ ငါ . . . လုပ်တာ၊ ကာတော့ လက်ရေး လှသွားတာပေါ့"

"အင်း . . .။ သင်ပေး"

"လက်ရေး လှ စာအုပ် ဝယ်ရမယ်"

"လေးကြောင်းမျဉ်းကို ပြောတာလား"

"ဟုတ်တယ်။ အဲဒီ လေးကြောင်းမျိုးမှာ . . . တစ်နေ့ကို၊ ငါးမျက်နှာ ဆယ်မျက်နှာ လောက်၊ ဝ, လုံးတွေ ရေး ။ ဝိုင်းဝိုင်းလေးရေး "

"ဟင်။ ရှစ်တန်းရောက်နေပြီဟာ။ ဝ လုံးက၊ ဘာ ဖြစ်လို့ ရေး ရမှာ လဲ။
တခြား စာကြောင်းတွေ ၊ ရေး လို့ မရဘူးလား"

"ဟင့်အင်း။ မရဘူး။ မြန်မာစာလုံးဆိုတာ၊ ဝ,လုံးကို အခြေခံပြီး ရေး ရတာ ။

အဲဒါကြောင့် . . . လက်ရေး ၊ လှလှ ဝိုင်းဝိုင်းလေး ဖြစ်ချင်ရင်။ ဝ,လုံးကိုပဲ၊
ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက် ဖြစ်အောင်၊ အရင် . . . အရေး ကျင့်ရတာ ။

လေးကြောင်းမျိုးမှာ ၊ ဝ,လုံးတွေ . . . အများ ကြီး . . . အများ ကြီး အရေး
ကျင့်ပြီးရင်၊ မျိုး ကြောင်းမပါတဲ့၊ စာရွက်ပြောင်မှာ ၊ ဝ,လုံးတွေ ပဲ၊ ထပ်ရေး နေရမှာ ။

ပြီးတော့မှ . . . ဗလာစာအုပ်ထဲမှာ ၊ တခြားစာလုံးတွေ ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း၊
အရေး ကျင့်၊ တဖြည်းဖြည်းချင်း၊ လက်ရေး လှလာလိမ့်မယ်"

"ဘယ်လောက်ကြာကြာ၊ လေ့ကျင့်ရမှာ လဲ"

"ငါ . . . လေးတန်း ဖြေပြီးတုန်းက၊ ငါ့အစ်ကိုက၊ ငါ့ကို တစ်နေ့လုံး၊ ရေး
ခိုင်းခဲ့တာပဲ"

"နင့် အစ်ကိုက၊ အခု . . . ဘယ်နှုတ်တန်းလဲ"

"တက္ကသိုလ် တက်နေပြီ။ ပထမနှစ် "

"နင့် အစ်ကိုက ၊ စာတော် လား"

"သိဘူး။ ရည်စားတွေ တော့ များ တယ်။ ငါ့ကိုတောင်၊ လက်ရေး လှဖို့၊
သင်ပေးတာ၊ ရည်းစားစာရေး ရင် လှလှလေး ဖြစ်အောင် . . . သင်ပေးတာ . . . တဲ့"

ရတနာက မျက်လုံး ပါးပါးတန်းတန်းလေး တွန့်ကွေးလျက် နားထောင်၏ ။

"ကောင်မလေးတွေ က အလှကြိုက်တယ် . . . တဲ့၊ ရည်းစားစာ

အပေးခံရရင်တောင် လက်ရေး လှမှ ဖတ်ချင်ကြတာ . . . တဲ့"

"ရည်းစားစာက၊ ဘယ်လိုရေး ရတာ လဲ"

"သိဘူးလေ။ အဲဒါတော့ ငါ့ကို . . . ငါ့အစ်ကို မသင်ပေးသေးပါဘူး။ ငယ်သေးလို့ မသင်ပေးသေးတာ နေမှာ ပေါ့"

"ရည်းစားစာ ရေး နည်းက သင်ရတာ လား"

"မသိဘူးလေ။ ဘယ်ပညာ ဖြစ် ဖြစ်၊ သင်မှတတ်မှာ ပေါ့"

"မိန်းကလေးရော . . . ၊ ရည်းစားစာရေး တတ်ဖို့ လိုလားဟင်"

"မလိုဘူး ထင်တာပဲ"

"ဘာ ဖြစ်လို့လဲ"

"ယောက်ျားလေးပေးတဲ့ ရည်းစားစာကို သေသေချာချာ ဖတ်တတ်ဖို့ပဲ လိုတယ်"

"ဟုတ်လား"

"အင်း၊ ဟုတ်တယ်"

"နင် . . . ရည်းစားစာရေး တတ်ရင်၊ ငါ့ကို သင်ပေးမလား"

"မိန်းကလေးက တတ်ဖို့ မလိုပါဘူးဆို"

"မေမေက ပြောဖူးတယ်၊ ဘယ်ပညာမဆို၊ တတ်ထားသိထားရင် ကောင်းတယ် . . . တဲ့"

"မကောင်းပါဘူး"

"ဘာလို့ မကောင်းတာလဲ"

"အဲဒါတော့ . . . ငါမပြောတတ်ဘူး။ ငါ့အစ်ကိုက ပြောပြဖူးတယ်။

ယောက်ျားဆိုတာ၊ အလှပြင်ဖို့ မလိုဘူး . . . တဲ့။ သပ်သပ်ရပ်ရပ် နေတတ်ဖို့ပဲ

လိုတယ် . . . တဲ့။

အလှပြင်တာ၊ မိန်းကလေးတွေ ရဲ့ အလုပ် . . .တဲ့။

ယောက်ျားလေးက၊ အဲဒီ , အလှအပ, ကို ခံစားတတ်ဖို့, မြတ်နိုးတတ်ဖို့, တန်ဖိုးထားတတ်ဖို့ ပဲ။ လိုတယ် . . .တဲ့။

အဲဒီ တော့၊ အလှပြင်တာကို ငါတို့ယောက်ျားလေးတွေ တတ်ဖို့ မလိုဘူး။

နင့်မေမေ ပြောသလို၊ ဘယ်ပညာ . . .မဆို၊ တတ်ထားသိထားဖို့ လိုတယ် ဆိုပေမယ့် အလှပြင်တာကြီးတော့ ငါတို့ ယောက်ျားလေးတွေ တတ်ဖို့ မလိုဘူးလေ။ နော်"

"တတ်ထားရင်၊ ကောင်းပါတယ်ဟယ်"

"ဘာလို့ကောင်းရမှာ လဲ"

"တတ်ထားတော့။ နင် . . .ကြီးလာရင်၊ အလှပြင်ဆိုင်ဖွင့်လို့ ရတာ ပေါ့"

ရတနာက၊ အတည်အတန့် ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် က . . . "နင် . . . နောက် နေတာလား" . . . ဟုပင်၊ မေးမိချင်၏ ။

ဒါပေမဲ့ . . . မမေး ဖြစ်။

သူ . . . သိသလောက်၊ တကယ့်ကို အကြံပြုနေခြင်း ဖြစ်၏ ။ စိတ်ထဲမှ ရယ်မိသည်။

*

အခန်း (၄)

"ဟို . . . အသားမည်း မည်းနဲ့ကောင်လေးကို၊ ဘာ ဖြစ်လို့၊ ဓား . . . လို့
ခေါ်တာလဲ"

"သူ့နာမည် က၊ ဓား . . . ပဲ။ ဓား . . . လို့ပဲ ခေါ်ရတာ ပေါ့"

"အင်းလေ။ ဘာ ဖြစ်လို့ အဲဒီ နာမည် ၊ မှည့်တာလဲ . . . လို့ မေးတာ"

ဓား . . . ပြောပြဖူးသော အကြောင်းကို မှတ်မိသမျှ ကျွန်တော် ပြန်ပြောရသည်။

သူ့ကို မမွေးခင်။ အဲ . . . မွေးခါနီး သူ့ အဖေက၊ ဆေးရုံမှာ ၊ မွေးခန်းအပြင်မှာ ၊
စောင့်နေ ရင်း . . . , စာရေး ဆရာကြီး၊ မင်းဆွေရဲ့ , ဓား . . . ဆိုတဲ့။ ဝတ္ထုဖတ်နေတယ် . . . တဲ့။

အဲဒီ ဝတ္ထုဖတ်နေတုန်းလည်း မွေးတယ်။ မွေးတာ . . . ယောက်ျားလေးလည်း
ဖြစ်တယ်။ အဲ့ ဒါကြောင့် . . . , အဲဒီဝတ္ထုကို ဂုဏ်ပြုတဲ့ အနေနဲ့၊ မွေးတဲ့သားကို၊ ဓား . . . လို့၊
နာမည် ပေးတာ . . . တဲ့"

"ဪ"

"နင့်ကိုရော၊ ဘာ ဖြစ်လို့ ရတနာ . . . လို့ နာမည် ပေးတာလဲ။ နင် . . . သိလား"

"သိတာပေါ့။ မေမေရော . . . ဖေဖေရော ငါ့ကို ပြောပြထားတယ်။

မြတ်နိုး နှစ်သက် ဖွယ်ကောင်းသော အရာ . . . ကို၊ ရတနာ . . . လို့ ခေါ်တယ် . .
.တဲ့။

သမီးလေးကို ဖေဖေ မေမေတို့က နှစ်သက် မြတ်နိုးလို့ ရတနာ . . . လို့ နာမည်

ပေးတာ . . . တဲ့"

"ဒါဆို၊ ရတနာ . . . ရဲ့ ၊ အဓိပ္ပာယ်က နှစ်သက် ၊ မြတ်နိုးဖွယ် ကောင်းသော အရာ . . . ပေါ့။ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်"

ပြီးနောက် ရတနာက . . . ,

"နင့်ကို သက်နှင်း . . . လို့ နာမည် ပေးတာက,ရော"

"ဟိုတုန်းက ရုပ်ရှင်ကား။ အသက်ကို နှင်း၍ . . . ဆိုတဲ့၊ ဇာတ်ကား၊ ကြည့်ဖူးလို့ အဲဒီ နာမည် ပေးတာ . . . တဲ့။ အမေ . . . ပြောပြတယ်" . . .ဟု၊ ကျွန်တော် ဖြေသည်။

"အဓိပ္ပာယ်က,ရော"

"သိဘူး"

ရတနာက၊ ကျေနပ်ပုံမရစွာ ဖြင့်

"နှင်း . . . ဆိုတဲ့၊ ဝေါဟာရက၊ အပ်နှင်းသည် . . . တို့။ ပေးအပ်သည်တို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့။ သက်နှင်း . . . ဆိုတော့၊ အသက်ပေးရလောက်အောင်၊ ချစ်စရာကောင်းလို့ သက်နှင်း . . . လို့ အဓိပ္ပာယ်ကောက်ရင်၊ ကောင်းတာပေါ့"

"နင် ပြောမှပဲ၊ ငါ့နာမည် ကို ငါ့ဘာသာ . . . ပိုကြိုက်သွားပြီ"

ပြောရင်းမှ . . . "ရတနာ သက်နှင်း" . . . ဟူသည့် အမည် နှစ် ရပ် ပေါင်းစည်းကာ၊ စိတ်ထဲ မှာ ၊ အဓိပ္ပာယ်ပြန်ဆိုကြည့်နေမိသည်။

နှစ်သက် မြတ်နိုးဖွယ်သော အရာကို အသက်နှင်းလျက် . . .ဟု ကိုယ့်ဘာသာ၊ ဝေါဟာရ အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုလိုက်မိ၏ ။

အဋ္ဌမတန်း စာမေးပွဲ မဖြေဆိုမီအတွင်း ၊ ရတနာသည် ကျွန်တော် နှင့် သာမက၊ မင်းမြတ်စံ နှင့် ဓားတို့ကိုပါ ခင်မင်ခေါ်ပြောခဲ့လေ၏။ ကျွန်တော် တို့ ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်း သုံးယောက် အနက်၊ ကျွန်တော် ကိုသာ ရတနာ အခင်ဆုံး . . .ဟု၊ ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အမြဲတမ်း ထင်မှတ်ခဲ့ရသည်။

အဋ္ဌမတန်း စာမေးပွဲအောင်စာရင်း ထွက်သည့်နေ့တွင် ကျွန်တော် တို့အလုံး စာမေးပွဲ အောင်မြင်ကြသည်။ ရတနာ့ အဖေ ဒေါက်တာ သာဇံက၊ ကျွန်တော် တို့ သုံးယောက် ကို မုန့်ဖိုး ငါးထောင်ကျပ်စီ ပေးသည်။ ရတနာနှင့် မိခင် ဒေါ်သင်းသင်းမြတို့က ကြာဆံ့ကြော် ကျွေး၏ ။

"ရတနာ"

ကျွန်တော် တီးတိုးခေါ်ပါလျက်၊ ရတနာက . . . "ဘာလဲ" . . .ဟု၊ ကျယ်လောင်စွာ ထူးသည်။ သူ့အဖေနှင့် အမေအနားမှာ ရှိမရှိကို သေသေချာချာ ငဲ့ကြည့်၊ လှည့်ကြည့်ပြီးမှ၊ ကျွန်တော် က "တီးတိုးလေး ထူးပါဟယ်။ ငါ . . . နင့်ကိုခေါ်တာ ၊ တီးတိုးလေးပါ"

အနားတွင် ကပ်ကာ၊ ထပ်မံ၍ တီးတိုးစကားဆို၏ ။ မင်းမြတ်စံနှင့် ဓားတို့နှစ် ယောက် က ကြာဆံ့ကြော်များ ကို၊ ပါးစပ်ထဲတွင် တစ်လစ် ဖြစ်နေကြရင်းမှ၊ ကျွန်တော် နှင့် ရတနာ့ကို စပ်စုစွာ ကြည့်ကြသည်။

"အင်းပါ။ ဘာ ဖြစ်လို့ နာမည် ခေါ်တာလဲ။ အနားမှာ ၊ ရှိလျက်နဲ့ နာမည် ခေါ်တော့၊ ငါ . . ., အသံ တမင်ကျယ်မိတာပေါ့။

ပြော . . .။

ဘာပြောမလို့လဲ"

"ပြောမလို့ မဟုတ်ဘူး။ မေးမလို့"

ကြာဇံ့ကြော်တွေ ကို ဇွန်းဖြင့် မွှေနှောက်လိုက်ပြီး . . .

"နှင့်အဖေ အသက် ဘယ်လောက်လဲ"

"လေးဆယ့်ရှစ်နှစ် "

"ဒီနေ့ သူ့မွေးနေ့လား"

"ဟုတ်ပါဘူး"

"ဪ"

"ဘာ ... ဪတာလဲ"

"နင့်အဖေနာမည် က၊ ဦးသာဇံနော်"

"အင်း"

"ငါတို့ကို၊ မုန့်ဖိုး ငါးထောင်စီလည်း ပေးတယ်၊ ပြီးတော့ ... ကြာဇံကြော်လည်း
ကျွေးတယ်"

"အဲဒါ ဘာ ဖြစ်လဲ"

ကျွန်တော် အိမ်ခန်းဘက်သို့ ကြည့်ပြီးမှ ...

"အသက်ငါးဆယ်ပြည့်၊ မွေးနေ့ ကပ်ကျော်လာဘ်ခေါ် ယတြာချေတယ် ထင်လို့"

ဟုတ်ပါဘူး။ ငါတို့ စာမေးပွဲအောင်လို့၊ မုန့်ဖိုးပေးတာ။ ကြာဇံကြော်

ကျွေးတာပါ"

"သာဇံ ...။ အဲ ... ဦးသာဇံ ... ဆိုတော့၊ သူ့နာမည် နဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်တူတဲ့၊

ကြာဇံကို ကြော်ကျွေး။ အသက်ငါးဆယ် ... ဆိုရင်။ ပိုပြီး ... အသက်ရည်အောင် ငါးထောင်
လှူဒါန်း

အဲဒီ လို ... ယတြာ၊ ချေတယ် ထင်တာ"

"မဟုတ်ပါဘူး" .. ဟု ရတနာ ပြော၏ ။

ကျွန်တော် က ကြာဇံကြော် တစ်ဖွန်းခပ်စားပြီး ...

"ငါတို့ လူမှန်း သိတတ်စ တတည်းက၊ ခပ်ကြောင်ကြောင် လူကြီး . . . သူမတွေ ၊ အဲဒီ လိုပဲ လုပ်ကြတာ မြင်နေ တွေ . နေတာပဲ။

ကြာကြာစုံရအောင်၊ ကြာဆံ့ကျွေးတာတို့။ အသက်ရှည်အောင်လို့ အသက်စေ့ . . . ငါးလွှတ်တာတို့၊ အသက်စေ့ ငွေလှူတာတို့၊

လုပ်နေကြတာ အများ ကြီးပဲ။ လက်လုပ်လက်စား ဆင်းရဲသားတွေ က အသိဉာဏ်နည်းလို့၊ လုပ်နေကြတာ ကိစ္စမရှိဘူး . . .တဲ့။ လက်မလှုပ်ဘဲ စားနေကြရတဲ့၊ လူတန်းစားတွေ က၊ ဆင်းရဲမှာ ကြောက်၊ သေမှာ ကြောက်၊ ရာထူးပြုတ်မှာ ကြောက်နဲ့ . . . အဲဒါမျိုး တွေ လုပ်နေတာ၊ သိပ်, သနားဖို့ကောင်းတာပဲ . . .တဲ့"

"ဘယ်သူ ပြောတာလဲ" . . .ဟု၊ ဓားက ဝင်မေး၏ ။

"ငါ့ အစ်ကို ပြောတာ"

"မင်းက၊ တော် တော် စကားများ တယ် သက်နှင်း။ အလကားရတယ် . . . ယူလိုက်။ အလကားကျွေးတယ် . . . စားလိုက်။ ပြီးရော။

ဟိုမေး . . . ဒီမေး သိပ်လုပ်တယ်။ တော် ကြာ ရတနာက သူ့အဖေ စေတနာကို၊ စော်ကား တယ် ဆိုပြီး၊ ထ,အော်လိုက်ရင်၊ စားလက်စ, ကြာဆံ့ကြော်လေးတောင်၊ ကုန်အောင် မစားရဘဲ နေမယ်"

"မအော်ပါဘူး" . . .ဟု ရတနာ ပြော၏ ။

ဓားက . . .

"ဒါနဲ့ . . . နင့်အဖေနာမည် က၊ ဘာ ဖြစ်လို့၊ သာဇံ ဖြစ်ရတာ လဲဟင်"

"သိဘူးလေ"

ကျွန်တော် က . . .

"မင်း . . . တောတွင် :သားလေး တာဇံကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား"

"အင်း"

"အဲဒီ တာဝံနဲ့ မြန်မာကာတွန်း ကြာမံဆိုတဲ့၊ ဇာတ်ကောင်နဲ့ ညှားပြီး ...၊ သူ့အဖေကို မွေးတာ။ အဲဒါကြောင့် ...၊ သူ့အဖေနာမည် ... သာမံ ဖြစ်သွားတာ"

ဓားက၊ ချွန်တွန်း အမူအရာအပြည့်ဖြင့် ၊ မျက်လုံးဝိုင်းကာ

"ဟာ ... ဟုတ်လား"

ရတနာ ကျွန်တော် ကို၊ မျက်လုံးထောင့်ကပ်လျက် ကြည့်၏ ။

မင်းမြတ်စံကလည်း အဆင်း ဘီးတပ်သည်။

"ဟင် ... ဒါဆို။ နင့်အဖေက၊ တောတွင် :သား မျိုး ရိုးပေါ့"

ရတနာက၊ ဓားနှင့် မင်းမြတ်စံတို့၏ တို့မီး၊ ရှိမီး အရှိန်ကို၊ ကျွန်တော် ဘက်သို့ ၊

အပြည့်အဝ မြားဦးလှည့်လေတော့၏ ။

ပြီးနောက် ... စားလက်စ ကြာဆံဖတ်များ ကို ပါးစပ်တွင် ဒီအတိုင်း

တိုးလိုးတန်းလန်းထား ကာ၊ ကျွန်တော် ကို ကြည့်၏ ။

ကျွန်တော် က ...၊ ရတနာ အော်လိုက်မည် ကို၊ ကြောက်ရွံ့စွာ ဖြင့် ၊

ကမန်းကတန်း ဖြေရှင်း သည်။

"ငါက ... ငါထင်တာလေးကို။ သဘောပြောတာနော်။

ဒီကောင်တွေ လို၊ နင့်အဖေက၊ တောတွင် :သားမျိုး ရိုး ... လို့၊ တရားဝင်

မပြောဘူး"

"ငါ ... အော်လိုက်မှာ နော်"

ရတနာက ပါးစပ်ရှိ တန်းလန်း ကြာဆံများ ကို အမြန်မျိုချပြီး အရှိန်ယူဟန်ပြု၏ ။

"ဘာအော်မှာ လဲ"

"ငါ့အဖေကို၊ ငါ ... အော်ခေါ်မှာ ပေါ့"

"ဟာ . . . အဲလို မလုပ်နဲ့လေ။ ငါက . . . ငါ . . . ထင်တာလေး၊ ငါ . . . ပြောတာ"

ရတနာက၊ ဆီပေနေသော နှုတ်ခမ်းကို ဆီလူးနေသည့် သွားများ ဖြင့် အံကြိတ်ဖိုကိုက်၏ ။ ကျွန်တော် က . . . ပို၍ စိတ်ဆိုးဟန်ပြုကာ၊ သူ့ကို ကြည့်နေလိုက်သည်။

"နင် . . . ဘာ ဖြစ်လို့ ငါ့အဖေကို တာဝန်နဲ့ ကြာဝန်နဲ့ ညှားပြီးမွေးတယ် . . . လို့ ပြောလဲ"

"အင်းလေ ။ အဲဒါ . . . ငါ ထင်တာလေး ငါ . . . ပြောတာ။ ဒီကောင်တွေ က၊ ပြောတာ ပိုဆိုးတယ်လေ . . . ။ တောတွင်း : သား မျိုး ရိုးလို့ ပြောတာ။ အဲဒါ . . . ပိုဆိုးတာ။

နင် . . . စိတ်ဆိုးရင် . . . အဲဒါကိုပဲ။ တောတွင်း : သားမျိုး ရိုးဆိုတာကြီးကိုပဲ၊ စိတ်ဆိုးပေါ့။ ငါ့ကို မဆိုးနဲ့"

"ဆိုးတယ် . . . ။ နင် . . . ပြောလို့၊ သူတို့၊ လိုက်ပြောတာ"

"ငါက . . . ၊ နည်းနည်း ပဲ ပြောတာ။ ငါ . . . အမျိုး စပ်ပြတုန်းက တောတွင်း : သားဆိုတာကြီး ထွက်မလာသေးဘူး။ သူတို့ စပ်မှ၊ ထွက်လာတာ" . . . ဟု ကျွန်တော် ပြောသည်။ ရတနာ ကျေနပ် ဟန် မပြေသေး။

"ဖေဖေက၊ တောတွင်း : သားမျိုး ရိုးဆိုတော့။ ဖေဖေကို ယူတဲ့ မေမေနဲ့ . . . ၊ ဖေဖေသမီး . . . ငါ။

ဘာ ဖြစ်သွားပြီလဲဟဲ့"

ကျွန်တော် စဉ်းစားပြီးမှ သေသေချာချာ ပြောမိသည်။

"မျောက် ဖြစ်သွားတာပေါ့"

ရတနာ ဝုန်းခနဲ ထရပ်သည်။

"ဖေဖေ . . ."

မျက်စိ စုံမှိတ်၍ အော်လေ၏ ။ ကျွန်တော် တွင် က၊ ဓားနှင့် မင်းမြတ်စံတို့နှစ်

ယောက် ပါ။ ထိုင်ရမလို၊ ထရမလို ဖြစ်သွားကြလေပြီ။

"ဟဲ့ . . . သမီး"

ရတနာ့မိခင်၏ ခေါ်သံ

"ဘာ ဖြစ်လို့ အော်ခေါ်တာလဲ"

ရတနာ့ဖခင်၏ အမေး။

ကျွန်တော် ပန်းကန်ထဲရှိ ကြာဆံကြော်များ မှာ ၊ ဇွန်း၏ အမွေအနှောက် ပြင်းအားကြောင့် ၊ အိန္ဒိယ အစားအစာ စပိုင်ဖတ်များ ကဲ့သို့ ကြေမွနေလေပြီ။ ဦးခေါင်းကို မမော့ရဲတော့ဘဲ၊ တွေ့ သမျှ အဖတ်အမျှင်များ ကို၊ ရောမွေ့နေမိလေတော့၏ ။

"သူတို့က၊ ဖေဖေကို"

မည် သူ့ကို၊ လက်ညှိုး ထိုးပြနေသည် . . . ဟု၊ ကျွန်တော် မသိတော့။

"ကြာဇံ . . . တဲ့"

"ဘာလဲ . . . သမီးရဲ့ ။ ကြာဇံ"

"ကြာဆံချည်းပဲ၊ စားရတာ မကောင်းဘူး . . . တဲ့။ ခေါက်ဆွဲပါ စားချင်တယ် . . . တဲ့။ အဲ့ဒါနဲ့ ... သမီးအော်လိုက်တာ"

"ဪ . . . သမီးရယ်။ သူငယ်ချင်းတွေ က နောက်တာနေမှပါ။ မအော်ပါနဲ့။"

ကျွန်တော် ကြာဆံကြော်ပန်းကန်ထဲတွင် ၊ ယခုမှ မုန်တိုင်းရပ်သွား၏ ။ ရတနာ့ မျက်နှာကို သေသေချာချာ မကြည့်ရဲ။

စိတ်ထဲမှာ . . . ထိတ်လန့်စွာ ရယ်မော်နေချင်၏ ။

*

